

Med forbehold om endringer.

Statsminister Per Bortens tale
ved avslutningen av skolelivet for Oslo Yrkesskole
i Universitetets Aula tirsdag 23. juni 1976 kl. 11.00.

Jeg vil gjerne med noen få ord få hilse dere som nå er ferdige med deres skolegang ved Oslo Yrkesskole.

Jeg holder denne korte tale både som representant for myndighetene og la meg så også som medlem av foreldregenerasjonen, den gruppe i samfunnet som dere nå står på spranget til å avløse.

Mange en avslutningstale før meg har vel forsøkt å gjette seg til tankene hos de unge som sitter der med sine eksamen-beviser. Når dagen for avslutningsfesten er kommet, er allerede tankene på skole, timeplan og lærere, oppgaver og karakterer, i ferd

-2-

med å trenges en del i bakgrunnen. Det er neste trinn på livsbanen som har fengst interesse allerede. Når skolen er ferdig, begynner arbeidet. Spranget ut i arbeidslivet er viktig og naturlig nok fylt med forventninger. De fleste av dere har vært i arbeidslivet i kortere perioder, men dagen markerer slutten på én fase i hver enkelt's liv. Etter min oppfatning er ikke denne avslutningsdagen så viktig for dere som øyeblikkets alvor i første omgang kan tyde på. For dere som i dag er unge er nemlig ikke skillelinjen mellom arbeid og skole lenger så skarp. Jeg skulle ikke ta mye feil om jeg spår at dere vil komme til å være deltakere i flere avslutningsfester for skolegang i deres liv. Noen har formulert det slik at de raske

er bringer gjør at de fleste personer vil skifte yrke to - tre ganger i sitt liv. Dette er en populær fremstilling men vi i dag ikke har tallmessig presisert hvilken for vårt samfunn eller andre. Det blir imidlertid klart en ganske omfattende statistikk over arbeidsmarkedet i forholdene. Av disse oppgaver har vi troen på at de som går i skolen er det jeg, kanskje mer, og som har til hensikt at vi må erbjede det som et samfunnsansvar at vi må være villige til å lære en igjen flere ganger i livet.

I dette mener jeg å finne bekræftelse på den hovedsaken oppstillingen at noe av det viktigste har i livet er å lære seg noe. Selvfølgelig er det også viktig at man kommer på rette hylle som det heter - dvs. at man finner oppgaver å løse gjennom sitt arbeid. Men det viktigste er for seg selv og overfor andre

å kunne fastslå at en har evne og vilje til å lære noe - til å dyktiggjøre seg.

Utdanningssystemet i vårt land, så vel som i mange andre, er delt opp i biser. Skolepolitisk er dette lett å forklare som et resultat av tradisjon. I stedet for at nye fag er bygget inn i de bestående skoler, er de nye krav, etter hvert som de er blitt presserende, forsøkt løst gjennom stadig nye skolearter.

For den skolepolitiske ledelse er dette et dilemma. Fra alle hold reises det krav om å få lagt forholdene til rette for faglig kvalifikasjon på nye områder. Men det tar lang tid å bygge skoler - enda lengre tid kreves for å utdanne lærere og krefter. I mellomtiden løses ofte de akutte problemer ved

midlertidige tiltak. Før en ansvarlig i kommuner, fylker og stat får tatt hensynene av de nye utviklingsstrø-
bar ofte de midlertidige ordninger etablert som noe varige, faste
institusjoner som ikke er lette å revet.

De faglige tiltak på skole måten i retning av
Jeg som en midlertidig ordning av klasseskillete. Vi har prøvd
å komme et godt stykke på vei i retning av å legge klasseskillete
på det økonomiske grunnlag, slik som vi legger oss for tidligere
tider. Gjennom ordningsmessighetene er vi i stand med å opprette
nye klasseskillete. Det er gått på en ledende medium skole
at klasseskillete i utdanningsmessighet er skrevet, som
utdanningsmessighetene er mer skolelige for enkeltindivid og samfunn
enn de gamle økonomiske klasseskillete. Etter sin oppfatning

er det en av de mest skremmende sider ved det utdanningsmessighet
som vi nå er på vei inn i.

Jeg har ingen enkel metode på hvordan vi skal
kunne unngå denne utvikling. Begjering som dette er oppmerksom
på saken. Vår arbeidsmåte er å la ekspertutvalg og bredt
sammensatte komitéer utrede spørsmålene. På grunnlag av inn-
stillinger fra utvalg og uttalelser fra flest mulig av berørte
personer og institusjoner legges forslagene fram for Stortinget
som fattet vedtak. Jeg skal innrømme at sakene er ganske
kompliserte. Når en imidlertid tenker på at hver fjerde nordmann
for tiden befinner seg i en skole - eller utdanningsmessighet,
er det heller ikke noe å forundre seg over at problemene må

være langslechte og sammensatte.

Myndighetene forventer å gjøre sitt. Vi ville imidlertid være hjelpselse om disse viktige bidrag kom fra skoleverket, så vel som elever som har karene og skoleledelsestjenesten. Jeg vil så vel så sterkt, så delaktige i utformingen av skoleplaner, planer, uttrykk og uttalelser. Her er og skal administrativt med å forstå og forstå og forstå i utformingen av det bedriftsliv.

Et etter mitt minne har mange viktige tilfeller tenkes sett opp å skolen selv. Jeg vil her i dette tale bare på et enkelt tilfelle - skolen selv har opplevd i samarbeid med bedriftsliv.

I de senere år har det vært stor interesse omkring skoleplaner, bedriftsdemokrati og elevdemokrati. Etter mitt

skjønn hører disse to forhold nøye sammen. Når dere elever nå kommer ut og får deres varige følelse med arbeidslivet, møter dere kravet fra arbeidskameratene, arbeidsliderne og bedriftslivene. Arbeid er i dag en betydelig men samarbeid. Den som ikke har lært dette, og jeg vil så et samarbeid i det tilsvarende forhold, har et handicap når han starter i sitt yrke. Derfor er det viktig at det blir lagt stor vekt på å forberede elever i alle skoleslag på møtet med bedriftsdemokratiet og demokratiet generelt. Dette gjøres bl.a. ved å fremskynde demokratiseringsprosessen også innen selve skolene. Etter min oppfatning er elever på alle alderstrinn kvalifiserte til å ta ansvar. De folkevalgte organer, i nær kontakt med elever og skoleledelse, må fastlegge ansvarets omfang, nøye tilpasset

elevenes modenhetsalder. Grunnholdningen skal være menneskelig likeverd..

I det hele tatt tror jeg dette med respekt og interesse for den enkelte som menneske av nøkkelordet i alle såkalte demokratiseringsbestrebelsene - og ikke at vi verdsetter hverandre etter de tankene vi har i hodene våre.

Med disse ord vil jeg få takke dere alle for at dere gjennom målbevisst arbeid har villet opplysningsarbeid for yrke og mening. Jeg vil ønske dere til lykke og lykke med løsningene av de oppgaver dere selv og andre legger på dere, og samtidig en takk også til skoleledelsen og lærere.

Jeg vil til aller sist takke Oslo Yrkeskole for invitasjonen. Jeg vil love bellegge at jeg måtte melde avbud ved forrige års avslutning. Jeg ønsker også Oslo Yrkeskole gode skoleår videre.